

CATHERINE ISAAC

POVESTEA
IUBIRII NOASTRE

PROLOG	9
CAPITOLUL 1.	11
CAPITOLUL 2.	17
CAPITOLUL 3.	22
CAPITOLUL 4.	26
CAPITOLUL 5.	31
CAPITOLUL 6.	39
CAPITOLUL 7.	45
CAPITOLUL 8.	51
CAPITOLUL 9.	53
CAPITOLUL 10.	58
CAPITOLUL 11.	61
CAPITOLUL 12.	65
CAPITOLUL 13.	76
CAPITOLUL 14.	82
CAPITOLUL 15.	89
CAPITOLUL 16.	93
CAPITOLUL 17.	97
CAPITOLUL 18.	103
CAPITOLUL 19.	110
CAPITOLUL 20.	115
CAPITOLUL 21.	119
CAPITOLUL 22.	126
CAPITOLUL 23.	133
CAPITOLUL 24.	138
CAPITOLUL 25.	140
CAPITOLUL 26.	146
CAPITOLUL 27.	156
CAPITOLUL 28.	164
CAPITOLUL 29.	168
CAPITOLUL 30.	173
CAPITOLUL 31.	183
CAPITOLUL 32.	188
CAPITOLUL 33.	193
CAPITOLUL 34.	199
CAPITOLUL 35.	202
CAPITOLUL 36.	208
CAPITOLUL 37.	212

CAPITOLUL 38.	220
CAPITOLUL 39.	224
CAPITOLUL 40.	231
CAPITOLUL 41.	235
CAPITOLUL 42.	238
CAPITOLUL 43.	242
CAPITOLUL 44.	247
CAPITOLUL 45.	256
CAPITOLUL 46.	260
CAPITOLUL 47.	267
CAPITOLUL 48.	271
CAPITOLUL 49.	280
CAPITOLUL 50.	287
CAPITOLUL 51.	293
CAPITOLUL 52.	297
CAPITOLUL 53.	301
CAPITOLUL 54.	305
CAPITOLUL 55.	310
CAPITOLUL 56.	315
CAPITOLUL 57.	322
CAPITOLUL 58.	325
CAPITOLUL 59.	330
CAPITOLUL 60.	333
CAPITOLUL 61.	336
CAPITOLUL 62.	338
CAPITOLUL 63.	343
CAPITOLUL 64.	346
CAPITOLUL 65.	351
CAPITOLUL 66.	355
CAPITOLUL 67.	360
CAPITOLUL 68.	364
CAPITOLUL 69.	367
CAPITOLUL 70.	372
CAPITOLUL 71.	377
CAPITOLUL 72.	380
CAPITOLUL 73.	382
CAPITOLUL 74.	385
CAPITOLUL 75.	388
CAPITOLUL 76.	390
CAPITOLUL 77.	394
CAPITOLUL 78.	400
CAPITOLUL 79.	408
CAPITOLUL 80.	415
MULȚUMIRI	421

Prolog

O multitudine de mirosuri o făcea să retrăiască acea seară caniculară. Luni la rând retrăise acea senzație. Își vedea de viață, încercând să treacă neobservată, când brusc trăgea aer în piept și un val de amintiri o năpădea. Mirosul de piele înfierbântată, sau un anumit parfum. Fumul de țigară sau mirosul de fixativ. Aroma de mosc vagă pe care o inhala când se cuibărea la pieptul lui și-și lipea fața de gâtul lui, în timp ce el își punea mâna pe după talia ei și-i șoptea la ureche. Și mirosul de iarbă care umpluse aerul întunecat atunci când ea îl urmase până ce sunetul muzicii se pierduse în noapte și se auzea din ce în ce mai estompat, iar ei se făcuseră nevăzuți, în drumul lor spre un pâlț de copaci.

Nu pornise cu ideea de a fi nesăbuită. Dar pe de altă parte, nici nu se gândise că va spune atâtea minciuni pentru a putea fi cu un băiat, nu, mai degrabă cu un bărbat, de care ar fi trebuit să stea departe. În săptămânile care urmaseră, alunecase fără să vrea spre acel moment, incapabilă să se gândească la trădarea ei și la durerea pe care i-o cauzase singurului bărbat care chiar o iubise.

Din momentul în care acel străin intrase în viața ei, fusese captivată de fiecare părticică din el. Felul melodios în care vorbea, cu un accent care capta frumusețea intrinsecă a cuvintelor. Puful de la baza gâtului lui. Felul în care o privea, ca și cum nu ar mai fi existat o altă fată în afară de ea. Privea la umbrele date de lună care-i brăzdau

chipul, încercând să pară mai experimentată decât era. Dar lui nu-i scăpă felul în care ea tremura.

Avea trăsături neobișnuite, mai mult frapante decât frumoase. Dar nu era vorba de felul în care arăta, ci despre ce-i citea în privire. Antidotul la monotonia din viața ei. O lume plină de aventuri, un tărâm necunoscut. El o călăuzea spre un loc neexplorat din lăuntrul ei, un loc departe de persoana pe care ceilalți o credeau a fi.

Urmară o potecă izolată printre copaci, și ajunseră la un loc unde nu adia pic de vânt. Acolo nimeni nu-i putea vedea sau auzi. Știa ce urma să se întâmple și simți o arsură în piept. Îi simțea buzele catifelate pe măsură ce o săruta pe bărbie, pe tâmpile, pe claviculă. Prin rochie, scoarța copacului îi zgâria pielea umedă a spatelui, iar marginea rochiei îi era ridicată până la coapse. Tot ce putea face era să se lasă purtată de senzația minunată din stomac. Senzația de plutire. Sentimentul înălțător de a fi femeie.

Capitolul 1

PREZENT

Allie

Holul era elegant, dar nu somptuos, cu o scară de sticlă ce ducea spre un mezanin aerisit, un pian mare strălucitor și un aranjament floral deosebit din punct de vedere arhitectural. Stăteam în mijlocul unei mări de smochinguri și de rochii de cocktail, de vorbe amestecate cu sunetul paharelor ciocnite, uitându-mă după o față cunoscută.

– Doriți un pahar de martini cu rozmarin? întrebă o chelneriță care apăruse lângă mine cu o tavă cu băuturi. Silueta ei zveltă era pusă în evidență de o rochie scurtă neagră.

– Mulțumesc, i-am răspuns întinzând mâna după un pahar.

Am luat o gură, întrebându-mă dacă crenguța care plutea era singura diferență dintre acel pahar și un pahar normal de gin tonic. Mi-am ridicat privirea spre mulțime.

Știam că mai venise lume de la facultate: Petra, șefa mea, Alistair împreună cu soția lui, Maureen. Cu toții făceam parte din aceeași catedră: Fiziologia Celulară și Moleculară. Știu că nu ar fi trebuit, dar o parte din mine spera să fi fost așezată lângă unul dintre ei, și nu lângă un străin. Nu e vorba de faptul că aș fi incapabilă

să fac conversație de umplutură, ci din contră. Dar îmi place să fiu înconjurată de oameni care gândesc la fel ca mine, chiar dacă este vorba doar de bârfa despre un lector care ar avea o relație cu o studentă la doctorat din Ucraina.

Indiferent de locul pe care mi-l vor da, un bal caritabil extravagant e o schimbare de peisaj, față de ultimele două seri de vineri, pe care le-am petrecut în laborator, uitându-mă printr-un microscop și făcând poze unor proteine fluorescente. Ținând cont că Petrei îi place să-mi spună că nu așa ar trebui să arate zilele de weekend ale unei tinere singure, de 30 de ani, cel puțin seara asta îi va fi pe plac.

– Ca să vezi, ce bine arăți! Îmi plac la nebunie tocurile tale.

Mă întorc și o văd pe Petra holbându-se la picioarele mele.

– Pun pariu că nu sunt deloc comode.

– Da, nu simt că plutesc pe norișori, îi mărturisesc.

Pomeții Petrei sunt puși în evidență de o coafură complicată și poartă o rochie galbenă drăguță, pe care regretă amarnic că a îmbrăcat-o, judecând după încăpățănarea cu care-și trage șalul peste decolteu.

– Ce rochie frumoasă, îi spun.

– Chiar crezi? întrebă ea, trăgând și mai mult de partea de sus. Venind încoace m-am întâlnit cu rectorul și nu cred că e mare fan al rochiei mele.

– Ei bine, mă îndoiesc că lui i-ar sta bine în ea, dar pe tine arată splendid.

Pufnește în râs.

Dar eu spuneam adevărul, și nu doar pentru că în perioada în care am lucrat împreună la proiectul despre anormalități ale proteinelor în CFTR¹ la nivelul mușchilor netezi ai sistemului respirator eram obișnuită să o văd intrând în laborator scuturându-și

¹ Cystic fibrosis transmembrane conductance regulator – reglator al conductanței transmembranare în fibroza chistică (n.tr.)

firimături de Coco Pops din păr. Era vorba despre un proiect important și de anvergură, ceea ce se traducea în multe nopți în care munceam până târziu. Eu nu făceam cine știe ce sacrificiu, dar știam că Petrei nu-i plăcea deloc să rateze ora de culcare a celor două fete ale sale.

Chiar și așa, cercetarea este pentru amândouă partea extrem de satisfăcătoare a muncii noastre. Așa am reușit să ajung în capătul celălalt al Angliei și apoi am fost catapultată înapoi la Universitatea Russell Group, care a prosperat în orașul meu natal încă din 1881, fiind deschizătoare de drumuri în numeroase domenii ale cercetării științifice și care a dat omenirii nouă laureați ai premiului Nobel. Și în această seară este vorba tot despre cercetare. Fiecare bănuț pe care-l vom strânge va fi destinat cercetării în domeniul fibrozei chistice, și o sumă de bani va fi direcționată și către zona mea de interes. Așa că ar trebui să fiu gata să fac conversație de complezență.

– Văd că prietenul tău, Ed, ține discursul de deschidere, spuse Petra. Mi se pare că în această încăpere se învârt mulți bani, așa că sper că știe cum să convingă oamenii.

– Și eu sper asta.

– Din ce am auzit, expertul contabil îl are la inimă, adăugă ea. Așa că sper că mulțimea o să-l adore.

Am zâmbit auzind asta. Nu pentru că nu cred că Ed poate fi adorabil. Am văzut cu ochii mei ce efect are prezența lui atât asupra femeilor, cât și asupra bărbaților, felul în care până și cineva la care nu te-ai fi gândit că-l va plăcea se înmoaie în preajma lui. Dar, indiferent de cât de multe realizări are prietenul meu, pentru mine el e încă băiețelul slăbănog lângă care mă așezam pe scările autobuzului 86, cu geamurile lui aburite, și cu care râdeam în hohote.

– Nu ai reușit să-l convingi pe Simon să vină în seara asta?

Așa cum am spus, mă uimise faptul că nu reușeam să-mi aduc aminte de ultima dată când Petra își adusese soțul la un asemenea eveniment.

– Nu am reușit să găsim o dădacă. Și, în plus, nu suportă petrecerile organizate la muncă. Știi, de aceea atât de mulți oameni de știință se căsătoresc cu alți oameni de știință. Îi plictisim de moarte pe ceilalți.

– Vorbește în numele tău, i-am replicat.

Râse.

Vocea maestrului de ceremonii răsună în încăpere, invitându-ne să luăm loc. Sala este uriașă, decorată cu lumânări pe fiecare masă, care împrăștia o lumină rozalie în încăpere. Mă așez lângă un bărbat care instantaneu îmi întinde mâna:

– Bună seara! Numele meu este Teddy Hancock.

I-aș da undeva la 60 de ani. Aș spune că e american, jovial, cu cearcăne pronunțate în jurul ochilor.

– Oh, cred că Ed mi-a menționat numele tău. Numele meu este Allison Culpepper.

Colțul gurii i se ridică, trădând satisfacția pe care o resimțea.

– Chiar acum voiam să punem de o afacere împreună. Lucrezi pentru el?

– Ooo, Dumnezeuule, nu. Sunt convinsă că e un șef minunat, dar suntem doar prieteni vechi. Eu lucrez în cadrul facultății. Fac cercetare în domeniul științific.

– Carevasăzică, sunteți profesoara Allison Culpepper?

– Doctor.

Nu mi-a venit niciodată natural să mă laud și deseori trebuie să-mi reamintesc de faptul că mi-am câștigat pe merit titlul și prestigiul care vine odată cu el. Nu am de ce să mă rușinez.

– Dar toate la timpul lor.

– În ce te-ai specializat?

– În fiziologie, am răspuns.

După expresia de pe chipul lui părea că-și dă vag seama despre ce e vorba. Asta îmi aduce puțin aminte de nepotelul meu de șase ani, care încă este convins că am un loc de muncă foarte important în domeniul băuturilor acidulate.

– Ai vreo legătură cu organizația caritabilă? întrebă el.

– Acum doi ani au finanțat un proiect la care am luat parte. Domeniul meu principal de interes este patologia sistemului respirator asociat cu fibroza cistică. De asemenea, eu am fost cea care l-a convins pe Ed să li se alăture. Acum doi ani a alergat la Maratonul Londrei, așa că mi-am zis că aș putea să-i forțez mâna și să-l fac să-și canalizeze energia spre asta. De ce să nu mă ajute să muncesc cinstit?

Miji ochii la mine.

– Știi, nu arăți a om de știință.

– Serios? Ei bine, între noi fie vorba, în zilele noastre oamenilor de știință le este permis să se dea cu ruj. Cel puțin în timpul nostru liber.

Lăsa să-i scape un hohot de râs.

Dar adevărul e că în seara asta port mai mult ruj decât o fac de obicei. Din cauza unei strungărețe discrete, am primit în timpul școlii diverse porecle, de genul celor care-ți definesc personalitatea, așa că rar aleg să atrag atenția spre gura mea. Dar astăzi mi s-a părut o ocazie bună să-mi încalc regula. Și cumva rujul îmi pune în evidență părul închis la culoare și rochia de culoarea smaraldului care mi se mulează pe toate rotunjimile, ceea ce-mi face inima să-mi sară din piept de fiecare dată când mă văd în oglindă.

– Doamnelor și domnilor, aș dori să vă răpesc câteva minute din timpul dumneavoastră.

Directorul de marketing urcă pe podium. Un bărbat tras la față, cu părul roșcovan tuns scurt și cu o voce surprinzător de groasă.

– Cu cel pe care urmează să vi-l prezint mulți dintre dumneavoastră ați mai interacționat, fie în viața profesională, fie în viața privată. Compania pe care o conduce, Spark, a fost o poveste de succes a fenomenului punct.com și a devenit intermediarul cu cea mai mare creștere din Marea Britanie. La începutul anului am avut onoarea să anunțăm că el și soția sa, Julia, au devenit ambasadori oficiali ai organizației noastre caritabile, și de la acel moment au lucrat neîncetat atât pentru a strânge fonduri, cât și pentru a atrage atenția asupra fibrozei chistice. Să-l aplaudăm pe domnul Edward Holt!

Pe măsură ce sala erupe în aplauze, o văd pe Julia la masa din față, nu departe de locul unde stau eu. Frumusețea ei distanță este de neegalat în această seară. Arată ca o adevărată zeiță în rochia ei Valentino, materialul albastru-deschis strâns pe talia ei delicată. Părul blond este aranjat într-un coc la baza gâtului și îi pune în evidență trăsăturile feței: nasul subțire, pistrui discreți și ochi mari, inocenți. Își înalță privirea și ne zâmbim prietenește, în timp ce în sală se aude un „shhh” colectiv. Ed se urcă pe podium.

În ciuda faptului că fusese un copil cu urechile înfundate, cu genunchii permanent zgâriați și acoperit din cap până-n picioare de murdărie care îl acoperea ca melasa, a ajuns un adult excepțional.

Pomeții bine definiți sunt atenuați de suavitatea buzelor. Părul castaniu-deschis îi este tuns scurt, iar pielea păstra încă amintirea bronzului de astă-vară. Dar ce atrage cel mai mult atenția la el sunt ochii în care pare că se reflectă albastrul oceanului, încadrați de gene închise la culoare și de sprâncene drepte care îl fac să pară mai serios decât este.

– Dacă aș fi știut că voi ajunge la o astfel de recepție, aș fi petrecut mai mult timp scriindu-mi discursul, spuse el.

Arboră apoi acel zâmbet, carismatic dar și ușor autocritic. Și asta e tot ce are nevoie să facă. Toată sala e deja la picioarele lui.

Capitolul 2

– Cât s-a strâns la eveniment?

Bunicul Gerald mă ajută să-mi dau haina jos și o agață în cuierul din holul îngust, apoi mă trage într-una dintre acele îmbrățișări de urs la care se pricep bunicii atât de bine, numai iubire și balsam de rufe.

– Încă fac calculele, dar mult. Chiar și Ed a scris un cec generos, dar nu știu dacă asta se pune ca trișat sau nu.

Bunicul clătină din cap în timp ce trage de gulerul puloverului maro, chelia lui încă lucioasă de la căldura din bucătărie.

– S-a descurcat bine băiatul ăla, nu-i așa? Dar fii atentă că încă nu-mi vine să cred că am o nepoată doctor. Că tot veni vorba, poți să te uiți un pic la băcăturile astea...

Râd, ca de fiecare dată, la clasică lui glumă. Ultima dată m-a rugat să-i iau temperatura. Bunicul nu s-a schimbat deloc, cum nu s-a schimbat nici casa asta. Același pachet de la Crucea Roșie pe bufet, fotografiile de familie care umplu spațiile goale de pe pereții acoperiți cu tapet, covorul albastru brodat cu flori de crin, pe care eu le confundam cu rațe când eram mică. Casa e mereu imaculată și uneori miroase a vopsea, deși în mare totul arată la fel ca pe vremea când mama locuia aici.

– Gerald, poți veni să termini de pus masa? întrebă bunica Peggy apărând în pragul ușii de la bucătărie. Oh, bună, Allie. Nu am auzit soneria.

Mă duc spre ea și o sărut pe obraz.

– Minunat parfum, spun, adulmecând urma de parfum pe care o răspândea bluza ei.

– E doar cremă, protestă ea gesticulând, ca și cum nu și-ar bate ea capul cu ceva atât de frivol ca parfumul.

Bunica Peggy nu e nici pe departe o femeie frivolă. În general e alergică la aberații, la mori stricate, la cei care sună ca să se afle în treabă, la oamenii care lasă lumina aprinsă prin casă, la cei care rămân în urmă cu două secunde când se cântă imnurile la biserică. Și totuși, ea e femeia care atunci când eram mică mi-a tricostat puloverele favorite, cea care mi-a dăruit mult iubita cutie de bijuterii de la Paris pe care o avea de când bunicul locuise acolo o scurtă perioadă de timp, cea care, când aveam eu șapte ani, a renunțat la o poziție atractivă în echipa de bowling pentru a mă duce pe mine la balet. Recent mi-a câștigat din nou admirația când a muștrat-o pe prietena ei, Dorothy, spunându-i că este o „fanatică absurdă”, pentru că dădea vina pe medicul ei generalist indian pentru orice lucru, de la creșterea ratei șomajului până la încăpățânarea de care dădeau dovadă hemoroizii ei.

– Ce avem la cină? întreb eu.

– Un festin, răspunde ea. Dacă o ținem așa, vom mânca resturi de acum până la Paște.

– Sună minunat.

– Nu mă pot lăuda cu nimic. Tatăl tău a făcut de toate, mai puțin cartofii copti.

O duminică pe lună, tata și bunica își uneau forțele și găteau pentru întreaga familie. De obicei ne adunam toți la ea acasă, unde

e puțin mai mult spațiu și pentru moftul de a avea un cărucior de băuturi, deși tata e cel care gătește mare parte din mâncare.

– Atâta timp cât lasă prăjelile în seama ta, e bine. Știe că nu trebuie să se bage în oalele tale.

Schiță un zâmbet abia sesizabil. Pielea bunicii se lăsase odată cu trecerea anilor, dar încă păstra ceva din frumusețea ei de odinioară, chiar dacă practic nu făcea nimic în sensul ăsta. Nu purta niciodată pic de ruj sau fard de pleoape. Își purta părul grizonant tuns scurt, aceeași tunsoare de spiriduș pe care a avut-o de când eram eu mică.

Intru în bucătărie, un spațiu curat și funcțional, unde totul este ținut ascuns în dulăpioare de pin vopsit cu mânere de alamă. Totul, cu excepția unei colecții de cărți de bucătărie scrise de Delia Smith, pe care le ține lângă raftul cu condimente.

Tata e la aragaz, unde amestecă extrem de concentrat în trei tigăi aburinde. Poartă șorțul pe care i l-am cumpărat de Ziua Tatălui și pe care scrie „Chef Executiv”.

Își ridică privirea și-și șterge mâinile cu un prosop de bucătărie.

– Bună, dragă, spune el vesel, venind să mă sărute pe obraz. Îi simt pielea caldă de la aragaz.

– Tată, cum ai reușit să faci toate astea? Credeam că ai fost la serviciu de dimineață.

– Am reușit să fac mare parte din treabă în timpul săptămânii.

Tata e expert într-ale gătitului în masă. Mi se pare că își petrece mare parte din timpul liber umplând congelatorul cu mâncare, ca în ultima duminică din lună să aibă pregătit un aperitiv sofisticat, un sufleu cu somon sau vreo supă de cresson, urmate de un platou tradițional uriaș, compus dintr-o selecție de garnituri bine condiimentate și sosuri făcute în casă.

– A fost de lucru și la serviciu. Târziu am reușit să scap.

– Nimic serios, sper?